

Ο ΔΡΥΟΚΟΛΑΠΤΗΣ.

Οί Δρυοκολάπται είναι ἴσως φυλὴ πτηνῶν τόσο πολυάριθμος, ὅσον οἰαδήποτε ἄλλη ἐγνωσμένη· εὐρίσκονται δὲ πολυειδεῖς εἰς πᾶν μέρος τοῦ κόσμου, ἐξαιρέσει τῆς Νέας Ὀλλανδίας καὶ τῶν Νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ τροφὴ τῶν πτηνῶν τούτων συνίσταται κυρίως ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ἔντομα, ἅτινα εὐρίσκονται ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ εἰς τοὺς παρηκμακότες κορμούς παλαιῶν δένδρων· ἐπεὶ δὲ ἡ τούτων ἄλωσις ἀπαιτεῖ πολλάκις μέγαν κόπον καὶ ἐπιμονὴν, ἦτο χρεῖα νὰ προικισθῇ ἐκ φύσεως τὸ πτηνὸν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ διατρυνᾶν τὸ στερεὸν σῶμα τοῦ δένδρου, ἐν ᾧ τὸ θήραμά του ὑπάρχει κεκρυμμένον· ἐπὶ τούτῳ, ἔχει τὸ ῥάμφος αὐτοῦ τὸν τύπον τῆς σμίλης, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Ἀμερικανικὰ εἶδη ἐπωνομάσθη ὁ Τέκτων τῶν Δασῶν.

Θήραμα ζητῶν ὁ δρυοκολάπτης, περιστρέφεται εἰς τὴν κορμὸν τοῦ δένδρου μετὰ μεγάλης ταχύτητος, καὶ ἀναθίκει γοργότατα διὰ τῆς βοήθειας τῶν ἰσχυρῶν ὀνύχων του καὶ τῶν βραχέων ἁδρῶν πτερῶν, ἐξ ὧν σύγκειται ἡ οὐρά του. Τὴν γλῶσσαν ἔχει τὸ πτηνὸν τοῦτο ἰδιαιτέρως πῶς κατεσκευασμένην, καὶ τοὺς μῦς, δι' ὧν αὐτὴ κινεῖται, τεταγμένους περιέργως πῶς. Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν μυῶν τούτων ἐμπορεῖ νὰ ἐξωθῇ αὐτὴν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, καὶ νὰ τὴν ἀποσύρῃ πάλιν μετὰ μεγάλης ταχύτητος· ἔχουσα δὲ τρίχας εἰς τὴν ἄκρην, χρησιμεύει καὶ δι' ἄλλον σκοπὸν· βυθιζομένη εἰς τινὰ κοιλότητα κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κάτω ἡμίσεως ῥάμφους του, ἥτις ἀποτελεῖ δοχεῖον ποσότητος κολλητικοῦ βευστοῦ, καὶ καλυπτομένη μὲ τοῦτο, ῥίπτεται ἀκολουθῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐντόμων, ἅτινα προσκαλλῶνται εἰς αὐτήν, καὶ σύρονται εἰς τὸ στόμα τοῦ ὀρνέου.

Ἡ δύναμις τοῦ Ἀμερικανοῦ δρυοκολάπτου, λέγει φυσικοῖστορικός τις, εἶναι τισαύτη, ὥστε εἶδον αὐτὸν ν' ἀποσπᾷ κομμάτια φλοιοῦ, ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ δακτύλους τὸ μήκος, μὲ ἓνα κτύπον τοῦ ἰσχυροῦ ῥάμφους του, καὶ ἀρχίζων ἀπὸ

τὸν κορυφαῖον κλάδον ξηροῦ δένδρου ν' ἀποσχίσῃ τὸν φλοιὸν μέχρις εἴκοσι ἢ τριάκοντα ποδῶν εἰς ὀλίγας ὥρας, πηδῶν πρὸς τὰ κάτω μὲ τὸ σῶμα ἄνω ἐστραμμένον, ῥίπτων τὴν κεφαλὴν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, ἢ ἐπιστηρίζων αὐτὴν εἰς τὸν φλοιὸν, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μέρος ὅπου οἱ σκώληκες ἦσαν κεκρυμμένοι, παρευθὺς δὲ μετὰ ταῦτα ἀνανεῶν τὸς κτύπους ἐτι ῥωμαλεώτερον, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο τρανοφῶνως κελადὼν πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀγαλλιάσεώς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ὁ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ἀκόμη καὶ ὅπου διὰ προφανεῖς λόγους παρήγαγεν ἀσθενῆ μόνον πνευματικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε μικροτέρας εὐεργεσίας, αἵτινες κατέστησαν τὴν διὰ τῶν ἐθνῶν πρόοδον αὐτοῦ τόσο ἐγγνώριστον, ὅσον τὴν πλημμύραν τοῦ Νεῖλου ἡ ἀποτιθεμένη παχεῖα ἰλὺς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προκύπτουσα γονιμότης. Τοῦτο αἰνίττονται μετ' εὐσεβοῦς ἀγαλλιάσεως καὶ θριάμβου πολλοὶ αἱ τῶν θεοπνεύστων ἐπιστολῶν. Αἱ ἀπολογίαι τῶν πατέρων ἀποδεικνύουσιν αὐτὸ, καὶ τὰ ὑπομνήματα τῆς ἐξωτερικῆς ἱστορίας ἀκουσίως μὲν, ἀφθόνως ὁμως, τὸ ἐπιβεβαιοῦσι. Πᾶσα πόλις, ὅπου τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη, παρίσταται ὡς δεῖγμα τῆς διορθωτικῆς ἐπιβροχῆς του, καὶ πληθὺς ἐθνῶν μαρτυροῦσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰουδαίᾳ παρήγαγεν ὁ Χριστιανισμὸς ἀγάπην, ἐν Ἀθήναις ταπεινοφροσύνην, ἐν Κορίνθῳ ἀγνείαν, καὶ ἐν Ῥώμῃ φιλανθρωπίαν,—καθαρίσας ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀμφιθέατρον, καὶ ἀποδείξας τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτισμὸν λαμπρὰν μόνον βραδρότητα. Ὑπὸ τὴν μαλακόνουσαν ἐπιβροχὴν αὐτοῦ, λέγει ὁ Ἱερώνυμος, οἱ Ἀρμένιοι καταθέτουσι τὴν φαρέτραν των, οἱ Οὐννοι μανθάνουν νὰ ψάλλωσιν ὕμνους εἰς δόξαν Θεοῦ, ἡ ψυχρὰ Σκυθία θερμαίνεται διὰ τῆς φλογὸς τῆς πίστεως, καὶ τὰ στρατεύματα τῶν Γόθων συμπεριζέρουσι σκηνὰς δι' ἐκκλησίας. Ὁ Θεοδόσιος καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἔλαβον τοὺς κώδικας αὐτῶν κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὰ θεόπνευστα χεῖλη του· ὅθεν καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐνομοθέτησεν εἰς τοὺς Βισιγόθους καὶ Βουργονδοὺς, τοὺς Φράγκους καὶ Σάξονας, τοὺς Λογγοβάρδους καὶ Σικελούς. Εἰς τοὺς Ἱρλανδοὺς, ὡς καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἔθνη, ἐχάρισεν ἔγγραφον γλῶσσαν, καὶ κατέστησε τὴν Ἱρλανδίαν, δι' ἑκατονταετηρίδας, τὸ πανεπιστήμιον τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Τοὺς βραδύρους τῆς Γερμανίας προήγαγεν εἰς βαθμὸν ἀνδρῶν, τὰς δὲ περιπλανωμένας φυλάς τῶν Σάξόνων καὶ Βοήμων ἀνύψωσεν εἰς πεπολιτισμένας κοινωνίας. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν Δάνον, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ λησμονήσῃ τὰς πειρατικὰς ἐξεις του· ὁ δὲ Σβέκος καὶ Νορβεγὸς ἐστάθισαν εἰς τὰ ἰδιά των

θρία, παύσαντες τοῦ ἐμπνέειν γενικὸν τρόπον. Ἐκάλεσε τοὺς Ῥώσους, Σιλήσους, καὶ Πολοноὺς νὰ συγκαταταχθῶσι μεταξύ τῶν ἐθνῶν· ἀφείλκυσε τοὺς Λιβονοὺς καὶ Πορτογάλλους ἀπὸ τὰ εἰδωλά των, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Λιθουανοὺς λατρεῖαν ἀνωτέραν τῆς τῶν ἑρπετῶν ἢ τῆς τοῦ ἡλίου.

Ἀρετὴ ἐξήρχετο ἀπ' αὐτοῦ κατὰ πάντα αἰῶνα, καὶ εἰς πᾶσαν χώραν. Ὅτε ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία ἔτρεχεν εἰς φθοράν, τὸ Εὐαγγέλιον ἐβράδυνε καὶ ἐμετρίασε τὴν πτώσιν της. Ἐνῶ σχεδὸν ὅλα τὰ προειρημένα τῆς Εὐρώπης ἔθνη εὐωχοῦντο ἀπὸ ἀνθρωπίνην σάρκα, ἡ ἔθυσον ἀνθρώπινα σφάγια εἰς τοὺς θεοὺς των, τὸ Εὐαγγέλιον ἐφάνη, καὶ ἀπέτρεψεν αὐτὰ τῆς φρικώδους δαιτὸς, καὶ κατέσβεσε τὰ ἀνόσια πυρά των. Ἀφοῦ ἡ τῶν βορείων λαῶν ἐπιδρομὴ κατεκάλυψεν ἀπὸ νέον εἶδος βαρβαρότητος τοὺς Χριστιανικοὺς τόπους, τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐπεφέρετο ἐπὶ τοῦ χάους, καὶ βαθμηδὸν ἔδωκεν εἰς αὐτὸ μορφήν πεπολιτισμένου βίου. Ὅπου δὲν ἡδύνατο νὰ καταπαύσῃ τὸν πόλεμον, ἐμετρίαζε τοῦλάχιστον τὰ δεινά του. Ὁ Χριστιανισμὸς εὗρε τὸν δοῦλον ἀνδράποδον, καὶ συνέτριψε τὰς ἀλύσεις του. Εὗρε τοὺς πένητας—τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων—καταπατουμένους· καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς νὰ ἀνορθωθῶσιν, ἀποτεινόμενος εἰς πᾶν ὅτι θεῖον ἐν τῇ ἐξευτελισμένῃ καταστάσει αὐτῶν. Εὗρε τὴν γυναῖκα—τὸ ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος—ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· καὶ ἐκτείνας εἰς τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς τὸν προστατεύοντα βραχίονά του, ἀνήγειρε καὶ ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἀνδρός. Ἡ φιλάσθενος νηπιότης καὶ τὸ ἄρρωστον γῆρας ἦσαν εἰς ἀπώλειαν ἐκτεθειμένα· ὁ Χριστιανισμὸς διέβη, καὶ ἐξωγόνησεν αὐτὰ, ἐτοιμάσας οἶκημα δι' ἕκαστον, καὶ γενόμενος ὁ τροφὸς ἀμφοτέρων. Naί, ὁ Χριστιανισμὸς εὗρε τὸν ἔθνικὸν κόσμον χωρὶς οὐδὲν ἐλεημοσύνης κατάστημα. Ἐρεῦνησον τὰ χρονικὰ τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὰς σελίδας τοῦ Ποπλίου Βίκτορος, καὶ μολονότι τὰ μὲν περιγράφουν ὅλας τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς τῆς ἀρχαίας Κωνσταντινουπόλεως, αἱ δὲ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, οὐδεμίᾳ λέξει εὐρίσκεται εἰς οἰονδήποτε περὶ ἐλεημονητικοῦ καταστήματος. Ἐρεῦνησον τὰ ἀρχαῖα μάρμαρα εἰς τὰ τῆς Εὐρώπης μουσεῖα· κατάβα καὶ περίελθε τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας· ἐπισκέψου τὰς ἡρειπωμένας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, καὶ ἶδε ἂν μεταξύ ὅλων τῶν λαμπρῶν λειψάνων ἀγαλμάτων καὶ ἀμφιθεάτρων, λουτρῶν καὶ σιτοθηκῶν, ναῶν, ὑδραγωγείων, καὶ παλατίων, μαυσωλείων, κιόνων, καὶ θριαμβευτικῶν ἀψίδων, δυνήθῃς νὰ εὕρῃς ἐν μόνον κλάσμα ἢ ἐπιγραφὴν, δηλοῦσαν ὅτι ἀνῆκε ποτε εἰς καταφύγιον ἀνθρωπίνου ἐνδείας ἢ ἀνθρωπίνου ἀθλιότητος. Πρώτην ἔκου-

σαν καὶ δημοσίαν συναξιν ἐπὶ σκοπῷ ἐλεημοσύνης γνωρίζομεν ὅτι ἔκαμαν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Μακεδονίας διὰ τοὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ πτωχοὺς ἁγίους. Τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον διὰ τοὺς πένητας γνωρίζομεν ὅτι ἔκτισε χήρα τις Χριστιανή. Ἐρεῦνησον τὰ λεξικά τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν, καὶ οὔτε τὰ ὀνόματα θέλεις εὐρεῖν ὅσα ὁ θεὸς Χριστιανισμὸς ἐχρειάζετο πρὸς δῆλωσιν τῶν ἐλεημονητικῶν καταστημάτων—ἡναγκάσθη νὰ τὰ ἐφεύρῃ. Εἰς αὐτὸν ἀνῆκουσιν ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς πολυειδῆ ἄσυλα τῶν ὁπωσδήποτε δυστυχούντων.

Ο ΓΥΠΑΕΤΟΣ ΓΕΝΕΙΑΤΗΣ.

ΤΟΥ ἁετοῦ κατεχωρήσαμεν τὴν φυσικὴν ἱστορίαν εἰς σελ. 177 τοῦ δευτέρου τόμου, καὶ τοῦ γυπὸς εἰς σελ. 113 τοῦ τρίτου τόμου τῆς Ἀποθήκης. Ὁ παριστανόμενος δ' ἐνταῦθα Γυπαετὸς Γενειάτης μετέχει ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας ἀμφοτέρων τῶν ἤδη εἰρημένων ὀρνέων, κατώτερος μὲν τοῦ θηριώδους καὶ γενναίου ἁετοῦ, ὅστις, περιφρονῶν τὸ σεσηπὸς πτώμα καὶ βδελυσσόμενος τὴν δυσώδη εὐωχίαν, κατατρώγει μόνον ὅ,τι ὁ ἴδιος ἐφόνευσεν· ἀνώτερος δὲ τοῦ δειλοῦ, ὀκνηροῦ, ἀθύμου, καὶ μυσαραῦ γυπὸς, ὅστις περιορίζεται εἰς τὴν κατὰθρῶσιν τῶν θνησιμαίων καὶ ἀκαθάρτων.

Ὁ Γυπαετὸς Γενειάτης, διεσκορπισμένος τῇδε κάκεισε εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ὄρη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας, καὶ Ἀφρικῆς, ἐμπνέει τρόπον εἰς τὰ ποίμνια τὰ βοσκόμενα ἐπὶ τῶν κατωφερειῶν, ἢ ἐπὶ τῶν μεταξύ κοιλάδων. Συνήθως ἐφορμᾷ εἰς τὸν αἰγαγρον, τὴν ἀγρίαν αἶγα, τὸν λαγῶν τῶν Ἀλπεων, καὶ τὸν ἀρκτόμουν· ὡς ἐπιτοπλεῖστον, τὰ νεογνά, τὰ ἀσθενῆ, καὶ τὰ ἀνίσχυρα τῶν μεγαλητέρων τετραπόδων γίνονται θύματα αὐτοῦ· κάποτε δὲ, καὶ τὰ εὐρωστα καὶ ἀκμαῖα. Πλέων εἰς τὸν ἀέρα ὑπὲρ τῶν χιονοσκεπέστων κορυφῶν τῶν ἐκπληκτικῶν Ἀλπεων, καιροφυλακτεῖ ἐωσοῦ ἀπερισκέπτως ὁ αἰγαγρος νὰ πλησιάσῃ εἰς κρηνοῦ τινὸς ἐσχατιάν, ἢ νὰ διαπερνᾷ στενὸν τι ἐξέχον ὄγκωμα· τότε δὲ, αἴφνης καὶ ὀρμητικῶς, καθὼς οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων ἐκείνων κρημιζόμενοι τοῦ πάγου σωροὶ, πίπτει κατ' αὐτοῦ, καὶ ὥθει τὸ ἀβοήθητον ζῶον εἰς τὴν ὑποκειμένην ἄβυσσον·